

Justis- og beredskapsdepartementet

Deres referanse:

Vår referanse:
24/142711 - 3

Sted, dato:
Oslo, 16.09.2024

Høring - skjult kamerovervåking ved bruk av mobilt kamera

Det baklages at svaret ikke er kommet dere ihende før nå. Det skyldes intern misforståelse om hvem som skulle legge dette inn i websak.

1.0. Overordnet

Dagens §202a er av flere grunner ikke helt optimal, og vi er derfor på generelt grunnlag positive til at bestemmelsen revideres.

Det er særlig to deler av forslaget vi tiltrer – nemlig at ordet "fastmontert" fjernes og at fokus flyttes fra kameraets plassering til stedet som faktisk overvåkes. Dette vil "løse" noen av dagens utfordringer med bestemmelsen.

En innvending på et overordnet nivå er imidlertid at forslaget fremstår som unødvendig vanskelig/ krevende for brukerne å få oversikt over, siden det innføres flere nye avgrensinger – de fire "typetilfellene" - som reguleres noe ulikt med hensyn til vilkår og kompetanse. Forslaget inneholder vanskelige tolkningstemaer og mange detaljer og vil dermed være krevende å få oversikt over for de som sjelden kommer i befatning med bestemmelsen. Noen vurderinger / grensedrageringer må avgjøres av personell ute, og det er viktig at disse er så klare som mulig. Personell ute på oppdrag trenger klare retningslinjer – eks. det kan ikke forventes at de skal vurdere hvor lenge de kan bruke kamera før det regnes som "overvåking".

Vi deler den grunnleggende oppfatningen som ligger grunn for forslaget, nemlig at inngrepets art i hovedsak kommer an på hvordan kameraet brukes, ikke type kamera. Og at det er kombinasjon av sted, varighet og intensitet som avgjør den graden av inngrepet. Spørsmålet er likevel om det er nødvendig med fire kategorier? Vi mener at dagens terskel "vedvarende eller regelmessig gjentatt" er tilstrekkelig og bedre i samsvar med begrepet "overvåking". Dog slik at hva som faktisk ligger i denne terskelen bør drøftes og klargjøres

bedre. Denne terskelen er vanskelig å angi, og den vil være relativ. Hva som anses som vedvarende – og dermed overvåking – vil for eksempel ikke være det samme på offentlig og privat sted. Men selv om det er vanskelig, så mener vi at man bør forsøke å regulere denne grensen. Et forsøk på å favne for mange variabler/grader i lovteksten vil skape en vanskelig og komplisert lovtekst. Under vil vi kommentere mer konkret de ulike forslagene til endringer og spørsmålene det bes om innspill på.

2.0. Kommentarer til de ulike endringene:

2.1. Definisjonen av kameraovervåking

Vi har merket oss at "kameraovervåking" innebærer både fortløpende monitorering uten opptak og opptak/lagring.

Vi er imidlertid usikre på om definisjonen omfatter stillbilder – eller bare film, jf. punkt 1 hvor det brukes begrepet "løpende" og "sanntid" som kan oppfattes som filming.

Når det gjelder monitorering uten opptak gjøres et unntak, slik at forslaget 6. ledd if. innebærer ren at ren monitorering uten opptak på steder som nevnt i første ledd, ikke omfattes. Dette er et praktisk og godt unntak.

Unntaket er kun knyttet til slik overvåking etter 1. ledd som påtalemyndigheten kan bestemme – altså den som IKKE er vedvarende eller regelmessig.

Slik montering uten opptak på steder som kan observeres fra offentligheten er svært praktisk og et viktig hjelpemiddel i forbindelse med spaning. Eks. spaner venter på at objektet skal komme ut fra bolig, men kan åpenbart ikke stå utenfor boligen over tid. I stedet settes et kamera i posisjon til å se om objektet forlater boligen, mens spaner står på avstand for å ikke være synlig. Det tas ikke opptak, dette er ikke ment for bevissikring, men som et hjelpemiddel til gjennomføring av spaning. Altså brukes tekniske løsninger som en form for "kikkert", uten at det tas opptak.

Dette reiser to spørsmål – bør bruk av tekniske løsninger som en ren "kikkert" omfattes av bestemmelsen eller kan skjult kameraovervåking begrenses til å omfatte opptak/lagring av bilde. Inngrepet er mer begrenset når det ikke tas opp/lagres bilde. Bruken av kameraet som en "kikkert" eller som et hjelpemiddel gir ikke mer opplysninger enn spaningen uansett gir. Så lenge det skjer på steder som er synlig for offentligheten innebærer inngrepet ikke mer enn man må påregne, nemlig at man blir sett av andre. Det reises derfor spørsmål om slik monitoring er så inngripende at det krever hjemmel i lov, all den tid dette er noe man uansett kan gjøre ved spaning som pr. nå er ulovfestet.

Det er fortsatt kun "personovervåking" som omfattes. Overvåking av en gjenstand er ikke inngripende for noen person og kan fortsatt foretas utenfor denne bestemmelsen, eks. av tyvgods, en bil eller et narkotika parti el. Dette er en naturlig avgrensing etter vår oppfatning og vi støtter at denne opprettholdes. Under punkt 6.6. skrives at personovervåking innebærer at overvåkingen må være rettet mot personer og at disse må kunne identifiseres, det legges dermed til grunn at overvåking som enten skjer på så lang avstand at ingen kan gjenkjennes eller er innrettet slik at man ikke kan se noens ansikt/hode heller ikke vil være personovervåking, eks. overvåking av en dør, innstilt slik at det bare filmes de øverste fem cm. med det formål å avdekke om døren åpnes eller lukkes uten at man ser av hvem.

Forslaget gjør ingen endringer når det gjelder opptak av lyd. Anvendelsesområdet for strpl. § 216 m (romavlytting) er svært snevert og det bør drøftes ved en senere anledning, blant annet sett i lys av at den teknologiske utviklingen av krypterte telefoner og apper har gjort politiets mulighet til å innhente bevis vanskeligere.

2.2. Fjerne vilkåret "fastmontert" – til punkt 6.2 i forslaget.

Begrepet "fastmontert" har blitt tolket slik at det betyr at kameraovervåkingen er knyttet til et sted, i motsetning til en bevegelig eller mobil kameraovervåking. For å omfatte kameraovervåking ved hjelp av kamera på en drone er det derfor nødvendig å fjerne begrepet fastmontert. Dette oppfattes som et av hovedformålene bak endringene. Å fjerne begrepet "fastmontert" medfører at "mobile" kamera omfattes – dette kan være droner eller det kan være kameraløsninger som flyttes lett rundt fra sted til sted uten å være knyttet et fast sted slik at den mistenkte filmes på de steder han beveger seg. Dette er en ønsket endring på bakgrunn av behovet for et klart hjemmelsgrunnlag og en klar regulering av bruk av drone som et verktøy i skjult etterforskning.

Inngrepets art er drøftet i punkt 6.2, og vi er langt på vei enig i denne drøftelsen, det er den konkrete bruken av kameraet, herunder sted, nærhet og varighet som avgjør hvor inngripende kamerabruken er. Etter vår oppfatning kan man imidlertid ikke på generelt grunnlag konkludere med at bruk av drone er mer inngripende enn et stedbundet kamera. Begge deler kan brukes på en måte som er lite inngripende – men har også potensiale for å bli svært inngripende.

Når det gjelder hvilken terskel som skal gjelde for å benytte skjult kamera i etterforskning – enten det er mobilt eller stedbundet – mener vi derfor at man må kunne velge en terskel – men at denne bør være ulike på steder som kan ses fra offentligheten og steder som er private. Vi er ikke enig i at inngrepspotensialet generelt er så mye større at det tilsier store endringer i terskelen for bruk av kamera, spesielt ikke på steder som er synlig for alle og hvor man i dag kan utføre spaning uten at dette pr i dag krever hjemmel. Men vi er selvsagt enig at bruk av kamera med opptak vil være med på å gjøre spaningen så mye mer kvalifisert, og at det kreves klar lovhjemmel når kamerabruken blir vedvarende eller regelmessig gjentatt. Men så lenge kamerabruken ikke er verken vedvarende eller regelmessig gjentatt er det vår oppfatning at det ikke reelt sett er så inngripende at det trenger lovhjemmel – og heller ikke språklig sett er å anse som "overvåking".

Dagens kriminalitetskrav anses å ligge på et riktig nivå når det gjelder hhv. offentlig og privat sted, men vi har sett et behov for kameraovervåking på offentlig sted i saker med lavere strafferamme for eksempel etter våpenloven.

Når det gjelder hva som ligger i vedvarende eller regelmessig gjentatt bør dette drøftes og klargjøres slik at det er klart hvor nedre grense går jf. kommentarer til punkt 6.6.

2.3. Fjerne vilkåret om "fjernbetjent eller automatisk virkende" – til punkt 6.3 i forslaget.

Ved å fjerne både begrepet "fastmontert" OG vilkåret om at utstyret må være "fjernbetjent eller automatisk virkende" omfattes imidlertid flere typer kameraløsninger enn bare kamera på en drone. Dette vil omfatte alle kamera på bevegelige enheter som for eksempel biler, båter og helikopter, samt såkalte "håndholdte" kamera, altså hvor kameraet betjenes av personell på stedet eks. en spaner. Dette innebærer en betydelig utvidelse av anvendelsesområdet for § 202a i forhold til dagens løsning.

Vi har, under tvil, landet på at vi mener dagens avgrensning mot håndholdte kamera og kamera i bemannede enheter bør opprettholdes.

Kameraer på bemannede biler, båter og helikopter er i daglig bruk i politiets operative virksomhet etter politiloven.

Med unntak av helikopter som kan fly høyt, er biler og båter mindre egnet til skjult overvåking. Graden av "skjult" overvåking er mindre når det er en bemannet bil på offentlig sted, bilen og personene i vil være synlig. Personen det gjelder vil ikke kunne ha en berettiget forventning om å være "alene" eller utenfor rekkevidde på andre. Det som gjøre bruk av drone eller fastmonterte kamera mer inngripende er at de kan skjules, og overvåkingen kan dermed skje selv personen ikke ser verken andre personer eller biler i nærheten.

Å omfatte håndholdte kamera og kamera i bemannede kjøretøy vil medføre noen vanskelige avgrensninger knyttet til den praktiske daglige bruken, f.eks. situasjoner hvor et kamera i operativ bruk fanger opp noe straffbart – altså overgangen fra ordenvirksomhet til etterforskning.

Det vil være helt upraktisk å innhente beslutning fra påtalemyndigheten i de tilfeller et kamera fanger opp en straffbar handling.

Et eksempel: UP kjører patrulje og ser en bil som kjører slik at det er mistanke om kjøring i påvirket tilstand. Dette er nå etterforskning. Og de ønsker å benytte kamera for å sikre bevis for at kjøringen er uforsvarlig.

Det må være klart at politiet som betjener kameraet kan fortsette opptaket for å sikre bevis og følge opp handlingen med f.eks. en pågripelse. Vi oppfatter forslaget dithen at dette også vil være lovlig jf. at dette kanskje faller utenfor begrepet "overvåking". Men vi mener at dette bør være mulig å lese tydelig ut av loven, og at det derfor bør avgrenses mot slike kamera for å unngå tvil. En slik avgrensning medfører liten risiko, da denne type kamera normalt ikke benyttes til skjult etterforskning eller sammen med spaning, men i operativ virksomhet. Bruk av kamera på bemannede enheter etter sin art være kortvarig og situasjonsbetinget.

Dersom man velger å omfatte slike kamera bør utfordringen med overgangssituasjonene løses på en tydeligere måte i lovteksten enn å henvise til at situasjonsbestemt bruk neppe vil være "overvåking".

En annen utfordring ved å fjerne vilkåret om "fjernbetjent eller automatisk virkende" er at også "håndholdte" kamera omfattes. Samtidig er spaning fortsatt ulovfestet. Spaner er da henvist til å kun observere, noe som gir dårligere bevissikring – eller så må etterforskningsledelsen sørge for å ha "stående" beslutninger om kameraovervåking i tilfelle det dukker opp noe.

Når en spaner er på stedet er han/hun ikke usynlig, at det finnes andre mennesker på steder vil derfor være åpenbart for objektet og vedkommende kan ikke ha en forventning om ikke å bli sett. Dette kan tale for at det er forsvarlig å avgrense mot håndholdt kamera.

Selv om svært kortvarig eller enkeltstående tilfeller kan falle utenfor begrepet "overvåking" vil det skape tolkningstvil og usikkerhet i praksis. Den enkelte spaner vil ikke vite om kolleger tidligere har brukt kamera, og i så fall hvor lenge eller hvor mange ganger. Dette vil innebære at man må i praksis må ha en stående beslutning om skjult kameraovervåking for at spanere skal kunne ta opp kamera under spaning. Dette vil i praksis egentlig innebære en lovfesting av spaning, hvis det blir konsekvensen burde man heller faktisk drøftet lovfesting av spaningen med og uten tekniske hjelpemidler.

Dette taler for at avgrensningen mot håndholdte kamera opprettholdes, slik at en spaner kan velge å benytte kamera når situasjonen tillater det.

Samtidig vil selvsagt mye bruk av håndholdt kamera under spaning øke inngrepets styrke. Dersom man velger å omfatte håndholdte kamera så bør terskelen for når det regnes som overvåking være fra det tidspunkt kamera benyttes vedvarende eller regelmessig i saken. Dette innebærer at etterforskningsledelsen må følge med å sørge for beslutning – også for bruk av håndholdt kamera – fra det tidspunkt bruken når et visst nivå. I praksis vil dette altså innebære et behov for "stående" beslutning i saker av en viss varighet, og vil av mange oppfattes som en form for lovfesting av spaning. Ved å ha "vedvarende og regelmessig gjentatt" som terskel får man i alle fall en viss fleksibilitet til å filme oppdukkende straffbare handlinger, oppdukkende viktige hendelser under spaning, og tid for etterforskningsledelsen til å vurdere behovet og innhente kjennelse.

2.4. Regulere også overvåking som ikke er "vedvarende og regelmessig gjentatt"- til punkt 6.6. i forslaget

Begrepet "vedvarende og regelmessig gjentatt" er etter hvert godt innarbeidet og kjent. Kravet om lovhjemmel inntreffer når kamerabruken når et visst nivå i intensitet og varighet. Dette samsvarer med at politiet også eller kan gjøre en rekke handlinger med hjemmel i alminnelig handlefrihet, og det er de mer kvalifiserte inngrep som krever lovhjemmel. Eksempler på dette er spaning og infiltrasjon som er metoder som foreløpig ikke er lov regulert.

Å innføre en ny og lavere terskel samsvarer dårlig med hva som språklig og reelt er overvåking er og fremstår etter vår oppfatning som unødvendig komplisert og upraktisk.

Lovforslaget innfører i realiteten tre nivåer:

- så kortvarig og sporadisk at det er under det omfang at det kan kalles "overvåking" og som dermed faller utenfor bestemmelsen
- deretter kamerabruk som er kortvarig og sporadisk
- og deretter regelmessig og vedvarende overvåking.

Grensen mellom hva som er så kortvarig og sporadisk at det ikke engang kan kalles overvåking – og det som er kortvarig og sporadisk, men innenfor bestemmelsen anvendelses område blir vanskelig å trekke, og svært marginal.

Det skrives under punkt 6.6 at : "Det må med andre ord være snakk om en målrettet og systematisk iakttakelse av et visst minimum rettet mot en eller flere personer for at kamerabruken skal sies å utgjøre en "overvåking" og omfattes av forslaget....."

Dette er vi enig i, og det mener vi nettopp taler for dagens terskel – nemlig "vedvarende eller regelmessig". Det blir for små marginer til at det bør opereres med to ulike nivåer i det nedre sjiktet – det som er så kort at det er kortere enn kortvarig og dermed utenfor "overvåking", og det som er kortvarig – før man kommer opp på vedvarende.

Det er språklig inkonsekvent å definere kortvarig og sporadisk som overvåking.

Vi mener at begrepet "overvåking" er sammenfallende med den vedvarende og regelmessige gjentatte bruken av kamera og at det er der terskelen for hva som er kameraovervåking bør ligge, slik som i dag.

Ordet overvåking innebærer en systematisk informasjonsinnhenting, det vil det ikke være når det er kortvarig eller sporadisk. "Overvåking" er en mer kvalifisert form for innhenting av informasjon – synonymer kan være "å holde øye med", "følge med på" eller "passe på" – det er ikke naturlig å kalle noe å overvåke når det er kort og sporadisk, da "følger man ikke med" eller "holder øye med". Overvåking brukes i dagligtale mer om permanent/konstant tilsyn eller kontroll med noe over litt tid – eks. overvåke en utvikling, overvåke prisnivået, overvåke en pasient osv.

Det bør være *en* terskel for når det er skjult kameraovervåking og den bør være som i dag – "vedvarende eller regelmessig gjentatt." Men til gjengjeld må terskelen for hva som er vedvarende eller regelmessig gjentatt drøftes og klargjøres bedre. Sett hen til inngrepspotensialet ved bruk av kamera kan man drøfte hvor mye man kan bruke kamera før det blir "vedvarende eller regelmessig" og dermed overvåking.

For å komplisere dette ytterligere, så vil inngrepets styrke variere ettersom det er på offentlig /synlig fra offentlig seg eller på et privat sted. Det er åpenbart en vesentlig forskjell på offentlig og privat sted. Noe som også gjenspeiles i kriminalitetskravene.

Vedvarende betyr språklig sett at noe fortsetter, pågår, forblir eller er konstant – og samsvar slik sett godt med ordet "overvåking". Når skal en kameraovervåking anses å være vedvarende? Det må i denne sammenheng ses hen til at spaning er ulovfestet og kan pågå over tid. Dette taler for at det må kunne aksepteres noe bruk av kamera før det når terskelen "vedvarende eller regelmessig gjentatt". Det er mer inngripende å bli filmet på et privat sted. Noe som også vil påvirke vurderingen av hva som er vedvarende. Hvor langvarig man kan filmes på et privat sted før lovskravet inntreffer er åpenbart et vanskelig spørsmål, men likevel nødvendig å drøfte.

Regelmessig forstås språklig som noe som skjer etter et fast mønster, systematisk eller ved jevne mellomrom. Dette samsvar også med overvåkingsbegrepet. Også her vil begrepet være relativt ettersom det er på offentlig eller privat sted. Det er selvsagt vanskelig å angi hva som skal til før kamerabruk kan defineres som regelmessig. Inngrepets art vil avhenge både av antall tilfeller, lengde, frekvens og tidsperiode. En lovregulering kan ikke favne alle variabler. Ytterpunktene er ikke vanskelig, men det må drøftes nærmere hva hvor "regelmessig gjentatt" innebærer og altså hvor lovskravet slår inn.

En terskel klargjort på denne måten innebærer at fortsatt vil være rom for å bruke kamera med hjemmel i alminnelig handlefrihet. Tilfeller som for eksempel bør falle utenfor

bestemmelsen og ikke anses som vedvarende eller regelmessig og som dermed kan gjennomføres med hjemmel i alminnelig handlefrihet er :

- Bruke drone for å støtte en pågripelse
- Sette opp kamera for å fange opp hvem som ankommer til et avtalt møte som skal skje torsdag kl. 20
- Iverksette kamera/drone umiddelbart når man ser at det skjer en overlevering av narkotika
- Følge noen på "fersk gjerning"- Bruke drone i forbindelse med en KL (kontrollert leveranse) som ender med overlevering i løpet av noen timer /en kveld
- Bruke drone for å følge objektet når han beveger seg inn på et område som er vanskelig for spaner å følge og dette er et engangstilfelle (og dette ikke er et sted han oppsøker gjentatte ganger – da må det besluttes da det blir regelmessige gjentatt)
- Sette opp kamera for å fange opp hvem som henter en bil når opplysningene tilsier at bilen skal hentes innen 12 timer.

2.5. Stedet hvor overvåkingen skjer – til punkt 6.4 i forslaget

Vi er enige i at skillet mellom offentlig og privat sted i utgangspunktet opprettholdes, dette er et viktig skille og det er en åpenbart forskjell på inngrepets art, som også gjenspeiles i kriminalitetskravet.

Det er viktig at det presiseres klart at muligheten for overvåking av steder som kan observeres fra offentlig sted videreføres. Som tidligere begrunnet er dette steder man ikke kan ha en berettiget forventning om å ikke bli observert.

2.6. Kriminalitetskrav

Dagens vilkår slik de foreligger i dagens § 202a knyttet til hhv. "på eller fra offentlig sted" og "privat" sted fungerer greit og dekker i all hovedsak behovene. Dog finnes det visse overtredelser med lavere strafferamme enn 6 måneder hvor bruk av kamera kan være aktuelt, eks. overtredelser etter våpenloven. Vi støtter i all hovedsak at dagens kriminalitetskrav videreføres, dog slik at fokuset flyttes fra kameraets plassering til steder for overvåking.

2.7 "ikke gis tillatelse til å overvåke noens private hjem"

Vi foreslår at det klargjøres i lovteksten at dette forbudet gjelder "inne" i noens private hjem. Siden det kan foretas kameraovervåking av personer som befinner seg på private steder som er synlige for allmenheten, så omfattes områder som for eksempel et inngangsparti (dog slik at man ikke kan omgå forbudet ved å film inn igjennom inngangsdøra eller vinduet). Dette er meget praktisk og benyttes i mange situasjoner. Eks. utenfor den mistenktes bopel, av områder som er fullt synlige for allmenheten, slik som oppkjørsel, inngangsparti, fra inngang til garasje ol. Men uttrykket " ikke gis tillatelse til å overvåke noens private hjem" kan (mis)forstås dithen at heller ikke utsiden av et private hjem kan overvåkes. Eks. at ikke inngangspartiet, selv om det er fullt ut synlig for alle, kan overvåkes da dette er noens private hjem. Det må være klart at fullt ut synlige områder utenfor huset eller blokken må kunne overvåkes, men ikke "inn" i noens private hjem. I praksis gjennomføres dette ved at kameraet vinkles slik at det ikke filmer inn vinduer eller dører, eller det settes på "svarte felter" over vinduer slik at kameraet ikke filmer inn.

2.8 Beslutningskompetanse

Dersom forslaget opprettholdes i sin nåværende form bør beslutningskompetansen for det laveste nivået av overvåking – altså typetilfellene 1 og 3 – kortvarig og sporadisk – legges så lavt som mulig. Dette siden det er kortvarig og sporadisk er det etter sin art lite inngripende uansett sted. Dette bør legges til påtalemyndigheten i politiet.

Typetilfellene 2 og 4 – vedvarende og regelmessig gjentatt – kan og bør ligge til retten slik som i dag, men med hastekompetanse til PM.

Som det fremgår ovenfor foreslår vi imidlertid å beholde dagens terskel, og i såfall bør beslutningskompetansen som i dag ligge til retten, med mulighet for hurtigbeslutning fra PM i hastetilfeller.

Oppsummering

Vi er enig i at man fjerner vilkåret om "fastmonternt" slik at bestemmelsen omfatter både stedbundne og mobile løsninger (droner). Det støttes også at fokus flyttes til stedet for overvåkingen.

Vi tenker at avgrensningen mot kamera på bemannede enheter som biler og båter som brukes i operativ tjeneste bør opprettholdes. Dersom de avdekker straffbare forhold vil de naturlig filme dette og det vil uansett være avgrenset til en konkret situasjon og kun så lenge den situasjonen varer. Slik bruk av kamera vil etter sin art ikke bli særlig langvarig, og dermed heller ikke så inngripende at det krever hjemmel i lov. Dette er ikke vanligvis virksomhet som inngår i "skjult etterforskning" og kan vanskelig betegnes som "overvåking" i språklig forstand. Bestemmelsen i § 202a bør innrettes mot bruk av kamera som ledd i skjult etterforskning som kan bli inngripende og pågå over tid.

Vi ønsker at avgrensningen mot håndholdte kamera opprettholdes. Håndholdt kamera har en annen karakter, og bør omfattes av, og være en del av spaningen og utføres av personell på stedet. Dersom det skal omfattes bør det ikke omfattes før bruken kan karakteriseres som "vedvarende eller regelmessig gjentatt".

Vi ønsker også å reise spørsmålet om monitorering – altså bruk av kamera som et hjelpemiddel uten opptak – må omfattes. Dette tjener normalt ikke til bevisinnhenting, kun som et hjelpemiddel for å kunne gjennomføre spaning. Det bør vurderes som en del av spaningen, og likner tidligere bruk av kikkert el. Det brukes for at spaner skal skulle holde seg skjult og unngå å avsløre seg – og er et "spaningsverktøy". Det innhentes ikke opplysninger om objektet utover det som følger av spaningen som sådan, det innhentes ikke bilder av personen som lagres.

Det viktigste, og hovedinnvendingen herfra, er imidlertid innføringen av en lavere terskel for når det er "overvåking". Vi mener at dagens terskel for "overvåking" – "vedvarende og regelmessig gjentatt" beholdes. Men at man til gjengjeld søker å klargjør nærmere i forarbeidene hvor nedre grense går. Kortvarig og sporadisk bruk av kamera er ikke tilstrekkelig inngripende til å utløse et krav om lovhjemmel, og faller i seg selv utenfor den naturlige språklige forståelse av ordet overvåking.

Saksbehandler politiadvokat/metodejurist Line Presthus.

Med hilsen

Guro Elisabeth Krokann

Politiinspektør

Dokumentet er elektronisk godkjent uten signatur.